

Arrest

nr. 55 553 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië. U verliet Tsjetsjenië in 1999. U had als strijder deelgenomen aan het eerste Tsjetsjeense conflict. Op het einde van de eerste oorlog, in 1996, sloot u zich aan bij de Sharia Gvardia met als doel de orde te handhaven. Nadat jullie vernomen hadden dat er door strijders van Raduyev geschoten werd op de markt in M., gingen jullie ter plaatse. Er ontstond een schietpartij waarbij verschillende doden vielen. U nam ontslag en werkte daarna bij een molenaarsbedrijf. In 1999 vertrok u naar Azerbeidzjan, waar u

als vluchteling werd geregistreerd door de Verenigde Naties. In 2004 vernam u van uw echtgenote, O. (I.) A. (OV X), dat de wijkagent bij u was langsgeweest en naar u had gevraagd. Aangezien er toen geruchten de ronde deden dat mensen die hadden geholpen tijdens de Tsjetsjeense oorlog werden

opgepakt en soms zelfs werden uitgeleverd aan Rusland, besloot u naar Polen te vertrekken met uw gezin. U vroeg er in november 2004 asiel aan bij de Poolse autoriteiten. In 2005 of 2006 werd u opgebeld door een medewerker van de politie uit uw geboortedorp. Hij wilde dat u zou terugkeren en niet zou blijven vluchten. Later hoorde u niets meer van hem. U kreeg in Polen een verblijfsvergunning van de Poolse autoriteiten. U tekende hier beroep tegen aan omdat u met deze vergunning niet mocht werken in Polen en omdat u wilde erkend worden als vluchteling. Ook uw echtgenote diende in augustus 2006 een tweede asielaanvraag in. Zij en de kinderen werden uiteindelijk erkend als vluchteling in Polen op 18 mei 2007. U diende een aanvraag in tot gezinshereniging. In 2007 werden zowel u als uw vrouw bedreigd via de telefoon door onbekende Tsjetsjenen. U kreeg te horen dat er bloedwraak tegen u werd uitgesproken omwille van de gebeurtenissen in 1996 in M. U vernam van een vriend, V., dat er enkele Tsjetsjenen naar u hadden gevraagd in het centrale opvangcentrum in Denbak. U besloot uw echtgenote, omwille van haar medische en psychische toestand, naar België te sturen. Zij vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 22 mei 2008, samen met uw kinderen. Na haar vertrek werd u onderweg lastiggevallen door enkele Tsjetsjenen die zeiden dat ze met u wilden praten. Er ontstond een vechtpartij en u werd bedreigd maar kon uiteindelijk ontkomen. Ongeveer een maand later gebeurde dit opnieuw. Men probeerde u toen in een wagen te krijgen, maar u slaagde er wederom in te ontsnappen. U besloot het antwoord van de gezinshereniging niet af te wachten en vertrok naar België, waar u op 19 september 2008 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat uw echtgenote en uw kinderen op 18 mei 2007 door Polen als vluchteling werden erkend, zoals blijkt uit jullie verklaringen en de documenten die werden voorgelegd. Ook u werd een beschermende status toegekend door de Poolse autoriteiten. U diende een aanvraag tot gezinshereniging in na de erkenning van uw echtgenote en uw kinderen. U had nog steeds een verblijfsstatuut en ontving ook een uitkering, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.2, DVZ vraag 5 p.6). U dacht dat het antwoord van de gezinshereniging positief was. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland. Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Wat betreft uw problemen in Polen, namelijk de bedreiging door onbekende Tsjetsjenen die bloedwraak uitspraken tegen u omwille van uw betrokkenheid bij de schietpartij in Minutka in 1996, dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde problemen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral, wat de vervolging betreft die u in Polen zou ondervonden hebben door deze onbekende personen, dient opgemerkt te worden dat u ter ondersteuning van dit probleem geen concrete bewijzen kon aanbrengen en dat u bovendien opvallend vaag blijft omtrent de identiteit van uw belagers. Zo kon u niet precies zeggen om wie het hier juist ging, welke de namen van deze personen waren, noch van de personen waarvan zij familieleden zouden zijn en waarvoor zij zich op u zouden willen wreken. U weet evenmin of het familieleden van de rebellen van Raduyev betreft, maar u denkt dat deze personen nu voor Kadyrov werken (CGVS p.9), wat louter en alleen berust op vermoedens en veronderstellingen.

Er dient hierbij nog opgemerkt te worden dat u na de dreigtelefoons en de achtereenvolgende confrontaties met deze personen in Polen geen enkele moeite hebt gedaan om deze voorvallen ergens aan te klagen of hiervoor bescherming te zoeken bij de Poolse autoriteiten. Toen u gevraagd werd waarom u dit niet gedaan had en waarom u denkt dat u inzake dit probleem niet op bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen, antwoordde u dat u niet weet wat ze hadden kunnen doen en dat het ook niet had geholpen bij andere mensen die problemen kenden en die klacht hadden ingediend (CGVS p.9, 10). Dit kan echter niet als een afdoend excuus beschouwd worden, aangezien u het zelfs niet eens geprobeerd hebt. Aldus slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u niet kan of zou kunnen rekenen op bescherming door de Poolse autoriteiten.

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat er, wat uw vrees ten opzichte van Polen betreft, een gegronde vrees voor vervolging vastgesteld kan worden in de zin

van de Conventie van Genève, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, de kopie van het paspoort van uw neef, uw Russisch paspoort, het bewijs van woonst en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De brieven van de vertegenwoordigers van de Tsjetsjeense Republiek in Polen betreffen een bevestiging van uw persoonsgegevens enerzijds en van de problemen die u zou ondervonden hebben in Tsjetsjenië en Polen anderzijds. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het door uzelf aangevraagde documenten betreft, waarbij de informatie naar eigen zeggen voornamelijk werd gecontroleerd en bevestigd door uw kennissen en dorpsgenoten die in Polen verblijven en die bijgevolg niet als objectieve informatie kan beschouwd worden (CGVS p.6). De brief die door uw erkende neef in Oostenrijk werd opgesteld, bevat gelijkaardige informatie. De overlijdensaktes van uw schoonouders tonen aan dat zij vermoedelijk stierven door oorlogsgeweld in 1996 en 2000. De medische attesten die u voorlegt uit België en Polen handelen over de fysieke en psychische situatie van uw echtgenote, uw dochter Jasmine en van uzelf. Het medisch bewijs vanuit Tsjetsjenië dat u voorlegt en waarop de datum niet of niet duidelijk vermeld staat, handelt over verwondingen die u in 1999 zou hebben opgelopen en waarvoor u destijds zou behandeld geweest zijn in Stary Atagi. Omtrent dit document dient echter opgemerkt te worden dat u niet eens weet sinds wanneer u dit in handen heeft of wanneer u het gekregen zou hebben. Bovendien bevat het verder geen informatie over de context waarin u deze verwondingen zou opgelopen hebben, noch bevat het enige verwijzing naar de door u aangehaalde problemen in Polen. Het bewijs van woonst dat u voorlegde tenslotte, hebt u volgens de verklaringen van uw vrouw verkregen via uw vriend V. in Polen. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat u dit attest hebt aangevraagd om te bewijzen dat u zogezegd rechtstreeks vanuit Tsjetsjenië naar België zou gekomen zijn (CGVS A. p.6), wat duidelijk niet het geval was aangezien u ondertussen in Polen hebt verbleven. Hieruit dient dan ook geconcludeerd te worden dat u met dit document de Belgische autoriteiten bewust wilde misleiden. Bijgevolg kan met dit document voor de beoordeling van uw asielaanvraag geen rekening gehouden worden. Tenslotte kan aangaande de neergelegde CD-rom die betrekking heeft op de verhuis naar een andere woning in Polen en de mishandelingen aan de benen van uw echtgenote gesteld worden dat deze evenmin afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Voorts blijkt uit uit de verklaringen van uw echtgenote niet dat zij werd mishandeld aan de benen, dan wel dat zij verwondingen opliep doordat zij zich verbrandde aan kokende melk.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote O. (I.) A. (OV 6.259.848), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde asielmotieven baseerde als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R. v. St. Decruynaere nr. 100.940, 20 november 2001). De afdeling wetgeving van de Raad

van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven. Hierna zal, bij de bespreking van de argumenten van weigering, aangegeven worden dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven Het CGVS is van mening dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt waaruit een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verstrekken: Volgens artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst nationaliteit¹, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan o uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Daar verzoeker verblijfsrecht werd toegekend door de Poolse staat, dient zijn vrees voor vervolging bekeken te worden ten opzichte van de Poolse staat. Verzoeker bevestigt dat hij in Polen bedreigd werd door onbekende Tsjetsjenen. Dezen spraken een bloedwraak uit tegen hem omwille van zijn betrokkenheid bij een schietpartij in M. in 1996. Nadat verzoeker in ons land een negatieve beslissing verkreeg van de DVZ op zijn regularisatie-aanvraag om medische redenen, keerde hij terug naar Polen om het probleem van de bloedwraak op een vredige manier te gaan oplossen. Verzoeker kon hierin niet slagen: hij werd integendeel weer bedreigd door onbekenden en hij werd daarbij hardhandig aangepakt. Verzoeker werd op een dag geslaan door een onbekende. Verzoeker is daarvan klacht gaan neerleggen bij de politie op 1 juli 2009. De politie beloofde tussen te komen en beloofde een onderzoek te starten. Men deelde hem mee dat hij door de politie zou opgebeld worden als zij later de daders zouden vinden. Hij deelt tevens mee dat hij gedurende de tijd dat hij nog in Polen verbleef op bewaking kon rekenen die georganiseerd werd door de politie van Polen. Voorgaande toont aan dat verzoeker problemen heeft in Polen. Verzoeker beweert dat de politie hem niet kan helpen in Polen, Hij is van oordeel dat het niet veilig is voor hem in Polen. Om die reden keerde verzoeker terug naar België. Het CGVS kon uiteraard geen rekening houden met feiten die zich hebben voorgedaan na de datum van het gehoor; zijnde 26 februari 2009. Anderzijds tonen de gebeurtenissen in Polen eind juni 2009 wel aan dat het CGVS de problemen van verzoeker in Polen te lichtzinnig heeft ingeschat.”

2.2. Verzoeker stelt dat hij na zijn terugkeer naar Polen in het kader van de zaak van bloedwraak werd bedreigd door onbekenden waarbij hij hardhandig werd aangepakt, dat hij na deze aanval klacht heeft neergelegd bij de politie, dat de politie beloofde tussen te komen en een onderzoek te starten, dat hij gedurende de tijd dat hij nog in Polen verbleef op bewaking kon rekenen die georganiseerd werd door de politie in Polen. Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat de Poolse autoriteiten niet welwillend waren of in de onmogelijkheid verkeerden om verzoeker bescherming te bieden. Op basis van de verklaringen van verzoeker blijkt dat de Poolse politie inspanningen levert. Verzoeker heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat door de Poolse autoriteiten geen bescherming zou kunnen worden geboden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Besloten wordt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat nadat verzoeker Tsjetsjenië was ontvlucht en hem een beschermende status werd toegekend in Polen, hij in dit laatste land niet kon blijven uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch aldaar een reëel risico liep op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Er dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, slechts toegekend wordt bij gebrek aan nationale bescherming. Een persoon die een beschermende status heeft verkregen in een derde land en die derhalve de internationale bescherming geniet van deze Staat valt dan ook buiten het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet, tenzij hij aantoon dat de internationale bescherming verleend door het derde land heeft opgehouden te bestaan. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij van de bescherming door de Poolse Staat niet meer kan genieten.

Het enig middel is ongegrond.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden aan de verzoekende partij geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC